Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES DIREKTĪVA 92/119/EEK

(1992. gada 17. decembris),

ar ko ievieš vispārīgus Kopienas pasākumus noteiktu dzīvnieku slimību kontrolei un īpašus pasākumus saistībā ar cūku vezikulāro slimību

(OV L 62, 15.3.1993., 69. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Padomes Direktīva 2002/60/EK (2002. gada 27. jūnijs)	L 192	27	20.7.2002.
►**M2**	Padomes regula (EK) Nr. 806/2003 (2003. gada 14. aprīlis)	L 122	1	16.5.2003.
►**M3**	Komisijas Lēmums 2006/911/EK (2006. gada 5. decembris)	L 346	41	9.12.2006.
►**M4**	Padomes Direktīva 2006/104/EK (2006. gada 20. novembrī)	L 363	352	20.12.2006.
►**M5**	Komisijas Direktīva 2007/10/EK (2007. gada 21. februāris)	L 63	24	1.3.2007.
►**M6**	Komisijas Lēmums 2007/729/EK (2007. gada 7. novembris)	L 294	26	13.11.2007.
►**M7**	Padomes Direktīva 2008/73/EK (2008. gada 15. jūlijs)	L 219	40	14.8.2008.

Grozīta ar:

►**A1**	Austrijas, Zviedrijas un Somijas pievienošanās akts	C 241	21	29.8.1994.
►**A2**	Akts par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā	L 236	33	23.9.2003.

Labota ar:

►**C1** Kļūdu labojums, OV L 145, 10.6.2009., 49. lpp. (92/119/EEK)

▼B

PADOMES DIREKTĪVA 92/119/EEK

(1992. gada 17. decembris),

ar ko ievieš vispārīgus Kopienas pasākumus noteiktu dzīvnieku slimību kontrolei un īpašus pasākumus saistībā ar cūku vezikulāro slimību

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 43. pantu,

ņemot vērā Komisijas iesniegto priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā dzīvi mājlopi ir uzskaitīti Līguma II pielikumā; tā kā dzīvu dzīvnieku laišana tirgū ir nozīmīgs ienākumu avots iedzīvotājiem, kas nodarbojas ar lauksaimniecību;

tā kā Kopienā vajag noteikt kontroles pasākumus, kas veicami slimības uzliesmojumu gadījumā, lai nodrošinātu racionālu lauksaimniecības attīstību un sekmētu dzīvnieku veselības aizsardzību Kopienā;

tā kā slimības uzliesmojums var strauji pieņemt epizootiskus apmērus, izraisot dzīvnieku mirstību un radot traucējumus, kas var izteikti negatīvi ietekmēt lopkopības nozares ienesīgumu;

tā kā kontroles pasākumi jāveic, tiklīdz rodas aizdomas par slimības klātbūtni, lai varētu veikt tūlītējus un efektīvus pasākumus, ja šīs aizdomas apstiprinās;

tā kā veicamajiem pasākumiem jānovērš slimības izplatīšanās, jo īpaši rūpīgi kontrolējot dzīvnieku pārvietošanu un produktu pārvadāšanu, kas varētu izplatīt infekciju;

tā kā slimību profilaksei Kopienā parasti vajadzētu būt pamatotai ar nevakcinēšanas politiku; tā kā tomēr ir svarīgi paredzēt vakcinēšanu gadījumus, ja situācijas nopietnība prasa šādu rīcību;

tā kā, lai nodrošinātu visu vakcinēto dzīvnieku atpazīstamību, šos dzīvniekus vajag iezīmēt; tā kā, lai sniegtu vajadzīgās garantijas, vakcīnas iedarbīgums jāapstiprina Kopienas norīkotai etalonlaboratorijai;

tā kā ir svarīgi veikt vispusīgas epidemioloģiskas izpētes, lai novērstu slimību izplatīšanos; tā kā dalībvalstīm šim nolūkam jānodibina īpašas struktūrvienības;

tā kā, lai nodrošinātu kontroles sistēmas efektivitāti, slimību diagnozes ir savstarpēji jāsaskaņo un diagnosticēšana jāveic kompetentu laboratoriju aizgādībā, kuras var koordinēt Kopienas norīkota etalonlaboratorija;

tā kā kādas no I pielikumā uzskaitītajām slimībām uzliesmojuma gadījumā stājas spēkā Padomes 1990. gada 26. jūnija Lēmuma 90/424/EEK par izdevumiem veterinārā jomā ([4]) 3. pants;

tā kā kopīgi šo slimību kontroles pasākumi veido pamatu vienota dzīvnieku veselības standarta uzturēšanai;

tā kā būtu jānosaka arī konkrēti pasākumi attiecībā uz katru slimību atsevišķi un sākotnēji attiecībā uz cūku vezikulāro eksantēmu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

([1]) OV C 148, 7.6.1991., 12. lpp.
([2]) OV C 280, 28.4.1992., 124. lpp.
([3]) OV C 339, 31.12.1991., 12. lpp.
([4]) OV L 224, 18.8.1990., 19. lpp. Direktīva grozīta ar Lēmumu 91/133/EEK (OV L 66, 13.3.1991., 18. lpp.).

▼B

1. pants

Šī direktīva nosaka vispārīgus Kopienas kontroles pasākumus, ko piemēro jebkuras I pielikumā minētās slimības uzliesmojuma gadījumā.

2. pants

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

1) "saimniecība" – jebkurš (lauksaimniecības vai cits) uzņēmums, kurš atrodas dalībvalsts teritorijā un kurā nobaro vai audzē dzīvniekus;

2) "dzīvnieks" – jebkuras mājlopu šķirnes pārstāvis, kuru var tieši ietekmēt attiecīgā slimība, vai jebkurš savvaļas mugurkaulnieks, kas varētu veicināt slimības izplatību kā slimības pārnēsātājs vai infekcijas avots;

▼C1

3) "slimības pārnēsātājs" – jebkurš mugurkaulnieks vai bezmugurkaulnieks, kas mehāniskā vai bioloģiskā veidā var pārnēsāt un izplatīt attiecīgās slimības izraisītāju;

▼B

4) "īpašnieks vai audzētājs" – jebkura fiziska vai juridiska persona vai personas, kam pieder dzīvnieki vai kam uzdots tos aprūpēt par samaksu vai bez tās;

5) "inkubācijas periods" – iespējamais laika posms starp saskarsmi ar slimības izraisītāju un klīnisku pazīmju parādīšanos. Šā perioda ilgums attiecīgajām slimībām norādīts I pielikumā;

6) "saslimstības apstiprinājums" – kompetentās iestādes paziņojums par to, ka konstatēta saslimstība ar jebkuru no I pielikumā minētajām slimībām, pamatojoties uz laboratorijas analīžu rezultātiem; tomēr epidēmijas gadījumā kompetentā iestāde var apstiprināt saslimstības konstatēšanu arī, pamatojoties uz klīnisku un/vai epidemioloģisku novērojumu rezultātiem;

7) "kompetentā iestāde" – dalībvalsts vadošā iestāde, kas ir atbildīga par veterināro pārbaužu veikšanu, vai jebkura cita veterinārā iestāde, kam kompetentā iestāde deleģējusi atbildību par šo jomu;

8) "valsts pilnvarots veterinārārsts" – veterinārārsts, ko norīkojusi kompetentā iestāde.

3. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja rodas aizdomas par saslimstību ar jebkuru no I pielikumā minētajām slimībām, par to obligāti un nekavējoties jāziņo kompetentajai iestādei.

4. pants

1. Ja ir aizdomas, ka dzīvnieki saimniecībā varētu būt inficēti ar kādu no I pielikumā minētajām slimībām, dalībvalstis nodrošina, ka valsts pilnvarots veterinārārsts nekavējoties sāk oficiālas izmeklēšanas priekšdarbus, lai apstiprinātu vai noliegtu saslimstību ar attiecīgo slimību, un jo īpaši valsts pilnvarotam veterinārārstam jāņem vai ir jābūt ņēmušam laboratorijas analīzēm vajadzīgos paraugus. Šim nolūkam attiecīgos dzīvniekus var nogādāt kompetentās iestādes uzraudzītā laboratorijā, un kompetentā iestāde veic attiecīgus pasākumus, lai novērstu slimības izplatīšanos.

2. Tiklīdz saņemts paziņojums par iespējamo saslimstību, kompetentā iestāde pakļauj attiecīgo saimniecību valsts uzraudzībā un jo īpaši pieprasa, lai:

a) tiktu saskaitīti visu pret slimību uzņēmīgo dzīvnieku sugu dažādu kategoriju pārstāvji un lai katrā no šīm kategorijām būtu reģistrēts

▼B

kritušo, slimo vai iespējami slimo un inficēto dzīvnieku skaits; skaitīšanas rezultāti pastāvīgi jāatjauno, lai ņemtu vērā pēc sākotnējās skaitīšanas dzimušo un kritušo dzīvnieku skaitu aizdomu perioda laikā; skaitīšanas rezultāti pastāvīgi jāaktualizē, tie jāuzrāda pēc pieprasījuma, un tos var pārbaudīt katra saimniecības apmeklējuma laikā;

b) visi pret slimību uzņēmīgie dzīvnieki tiktu turēti savos staļļos vai kūtīs, vai norobežoti kādā citā vietā, kur tos var izolēt, attiecīgos gadījumos ņemot vērā arī iespējamo slimības pārnēsātāju lomu;

c) pret slimību uzņēmīgi dzīvnieki netiktu ievesti saimniecībā vai izvesti no tās;

d) visu veidu pārvietošanās, proti:

— personu un pret slimību neuzņēmīgu dzīvnieku sugu pārstāvju, kā arī transporta līdzekļu iebraukšana saimniecībā un izbraukšana no tās,

— gaļas, liemeņu, dzīvnieku barības, aparatūras, dzīvnieku mēslu, pakaišu vai kādu citu vielu pārvietošana, ar kurām var izplatīties attiecīgā slimība;

e) tiktu apstiprināta kompetentajā iestādē, kas pieņem noteikumus jebkāda slimības izplatīšanās riska novēršanai; pie ieejām un izejām no atsevišķām ēkām vai vietām, kur tiek turēti pret slimību uzņēmīgi dzīvnieki, kā arī pašā saimniecībā jāpielieto nepieciešamie dezinfekcijas līdzekļi;

f) tiktu veikta epizootioloģiska izpēte saskaņā ar 8. pantu.

3. Līdz brīdim, kad stājas spēkā 2. punktā paredzētie oficiālie pasākumi, jebkuru tādu dzīvnieku īpašnieks vai audzētājs, par kuru saslimšanu ir aizdomas, veic visus attiecīgos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību 2. punkta prasībām, izņemot e) apakšpunktu.

4. Kompetentā iestāde var piemērot jebkuru no 2. punktā paredzētajiem pasākumiem arī citās saimniecībās, ja to atrašanās vieta, izvietojums vai kontakti ar saimniecību, kurā ir aizdomas par saslimstību, dod iemeslu aizdomām par iespējamu saslimstību.

5. Pasākumi, kas minēti 1. un 2. punktā, netiek atsaukti tik ilgi, kamēr valsts pilnvarots veterinārārsts var izslēgt aizdomas par saslimstību.

5. pants

1. Pēc tam, kad ir oficiāli apstiprināts, ka konkrētā saimniecībā ir saslimstība ar kādu no I pielikumā minētajām slimībām, dalībvalstis nodrošina, ka papildus 4. panta 2. punktā paredzētajiem pasākumiem kompetentā iestāde pieprasa saimniecībā piemērot šādus pasākumus:

a) visu pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvniekus, ko audzē saimniecībā, nokauj turpat un nekavējoties. Kritušos vai nokautos dzīvniekus sadedzina vai aprok turpat saimniecībā, ja iespējams, vai iznīcina īpašās iekārtās ārpus tās. Šīs darbības veic tā, lai pēc iespējas samazinātu slimības izraisītāja izplatīšanos;

b) visas vielas vai atkritumus, kā dzīvnieku barība, pakaišis, mēsli, kas var būt inficēti, iznīcina vai attiecīgi apstrādā. Šai apstrādei, ko veic saskaņā ar valsts pilnvarota veterinārārsta norādījumiem, jānodrošina, ka tiek iznīcināti visi slimības izraisītāji vai slimības pārnēsātāji;

c) pēc a) un b) apakšpunktos paredzēto pasākumu veikšanas, telpas, kurās turēti pret slimību uzņēmīgie dzīvnieki, to apkārtni, šo dzīvnieku pārvadāšanā izmantotos transporta līdzekļus un visu aparatūru, kas varētu būt inficēta, tīra un dezinficē saskaņā ar 16. pantu;

d) epizootioloģisko izpēti veic saskaņā ar 8. pantu.

▼B

2. Ja kritušos un nokautos dzīvniekus aprok, tas jādara pietiekami dziļi, lai gaļēdāji dzīvnieki nevarētu atrakt 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētos liemeņus vai atlikumus, un piemērotā vietā, lai novērstu gruntsūdeņu piesārņojumu vai kādu citu kaitējumu videi.

3. Kompetentā iestāde var attiecināt 1. punktā paredzētos pasākumus arī uz kaimiņu saimniecībām, ja to atrašanās vieta, izvietojums vai kontakti ar saimniecību, kurā konstatēta saslimstība, dod iemeslu aizdomām par iespējamu inficēšanos.

4. Saimniecības atjaunošanu atļauj kompetentā iestāde pēc tam, kad valsts pilnvarots veterinārārsts ir pārbaudījis un atzinis par apmierinošiem tīrīšanas un dezinfekcijas darbus, kas veikti saskaņā ar 16. pantu.

6. pants

Ja inficējušies savvaļas dzīvnieki vai ir aizdomas, ka tie var būt inficējušies, dalībvalstis nodrošina, ka tiek veikti attiecīgi pasākumi. Dalībvalstis paziņo Komisijai un citām dalībvalstīm, kas ietilpst ar lēmumu 68/361/EEK ([1]) izveidotajā Pastāvīgajā veterinārijas komitejā, par to veiktajiem pasākumiem.

7. pants

1. Gadījumā, ja saimniecība sastāv no divām vai vairākām atsevišķām ražošanas vienībām, kompetentā iestāde var atkāpties no 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta prasībām attiecībā uz veselību neapdraudošām ražošanas vienībām saimniecībā, kurā konstatēta saslimšana, ar noteikumu, ka valsts pilnvarots veterinārārsts ir apstiprinājis, ka šo saimniecības daļu struktūra un platība, un tajās veiktās darbības ir tādas, ka šīs daļas ir pilnībā šķirtas attiecībā uz dzīvojamām telpām, noliktavām, personālu, aparatūru un barību, lai novērstu slimības izraisītāja izplatīšanos no vienas saimniecības daļas uz otru daļu.

2. Ja piemēro 1. punkta nosacījumus, tad Komisijas Lēmumā 88/397/EEK ([2]) pieņemtie noteikumi ir spēkā *mutatis mutandis*. Šos noteikumus var grozīt saskaņā ar 25. pantā noteikto kārtību, lai ņemtu vērā attiecīgās slimības īpatnības.

8. pants

1. Epizootioloģiskajā izpētē pievērš uzmanību:

a) laika posmam, cik ilgi slimība varētu būt eksistējusi saimniecībā, pirms tā atklāta vai pirms radušās aizdomas par saslimstību;

b) slimības iespējamajam avotam saimniecībā un citām saimniecībām, kurās audzē pret slimību uzņēmīgus dzīvniekus, kas var būt saslimuši vai inficējušies;

c) personu, dzīvnieku, liemeņu, transporta līdzekļu, aparatūras vai jebkuras citas vielas pārvietošanai, ja tā varētu būt cēlonis slimības izraisītāja iekļūšanai attiecīgajā saimniecībā vai izkļūšanai no tās;

d) atkarībā no apstākļiem, slimības pārnēsātāju klātbūtnei un izplatībai.

2. Lai nodrošinātu visu iespējami ātrākai slimības izskaušanai vajadzīgo pasākumu pilnīgu koordināciju un epizootioloģisko izpēti, dibina krīzes centru.

Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc Komisijas priekšlikuma nosaka vispārīgus noteikumus attiecībā uz dalībvalstu krīzes centriem un Kopienas krīzes centru.

([1]) OV L 255, 18.10.1968., 23. lpp.
([2]) 1988. gada 12. jūlija Komisijas Lēmums 88/397/EEK par koordinēšanas noteikumiem, ko nosaka dalībvalstis, piemērojot Padomes Direktīvas 85/511/EEK 6. pantu (OV L 189, 20.7.1988., 25. lpp.).

▼B

9. pants

1. Ja valsts pilnvarots veterinārārsts atklāj vai, pamatojoties uz apstiprinātu informāciju, uzskata, ka slimība no citām saimniecībām varētu būt izplatījusies uz 4. pantā minēto saimniecību vai no pēdējās uz citām saimniecībām personu, dzīvnieku vai transporta līdzekļu pārvietošanās dēļ vai jebkādā citā veidā, šīs citas saimniecības pakļauj valsts uzraudzībai saskaņā ar 4. pantu. Šo uzraudzību neatceļ, pirms aizdomas par saslimstību šajās saimniecībās nav oficiāli izslēgtas.

2. Ja valsts pilnvarots veterinārārsts atklāj vai, pamatojoties uz apstiprinātu informāciju, uzskata, ka slimība no citām saimniecībām varētu būt izplatījusies uz 5. pantā minēto saimniecību vai no pēdējās uz citām saimniecībām personu, dzīvnieku vai transporta līdzekļu pārvietošanās dēļ vai jebkādā citā veidā, šīs citas saimniecības pakļauj valsts uzraudzībai saskaņā ar 4. pantu. Šo uzraudzību neatceļ, pirms aizdomas par saslimstību šajās saimniecībās nav oficiāli izslēgtas.

3. Ja saimniecība ir bijusi 2. punkta nosacījumu priekšmets, tad attiecībā uz šo saimniecību kompetentā iestāde atstāj spēkā 4. panta noteikumus vismaz uz konkrētās slimības maksimālā inkubācijas perioda laiku, skaitot no visticamākā inficēšanās brīža, kas noteikts epizootioloģiskajā izpētē, kas veikta saskaņā ar 8. pantu.

4. Ja apstākļi ļauj, kompetentā iestāde var ierobežot 1. un 2. punktā paredzētos pasākumus, attiecinot tos tikai uz daļu saimniecības un tur esošajiem dzīvniekiem ar noteikumu, ka saimniecība var izpildīt 7. pantā minētos nosacījumus, vai attiecinot tos tikai uz pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvniekiem.

10. pants

1. Pēc tam, kad oficiāli apstiprināta attiecīgās slimības diagnoze, dalībvalstis nodrošina, ka kompetentā iestāde ap inficēto saimniecību izveido aizsargjoslu, kuras minimālais rādiuss ir trīs kilometri un kura iekļaujas uzraudzības zonā, kuras minimālais rādiuss ir 10 kilometri. Zonu noteikšanā jāņem vērā ģeogrāfiskie, administratīvie, ekoloģiskie un epizootioloģiskie faktori, kas saistīti ar attiecīgo slimību, un kontroles iespējas.

2. Ja zonas atrodas vairāk nekā vienas dalībvalsts teritorijā, attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes sadarbojas 1. punktā minēto zonu noteikšanā. Tomēr vajadzības gadījumā aizsargjoslu un uzraudzības zonu nosaka saskaņā ar 26. pantā paredzēto kārtību.

3. Pēc pienācīgi pamatota dalībvalsts pieprasījuma vai pēc Komisijas iniciatīvas 26. pantā noteiktajā kārtībā var nolemt grozīt (jo īpaši samazināt vai palielināt atkarībā no apstākļiem) 1. punktā paredzēto zonu robežas vai ierobežojošo pasākumu piemērošanas ilgumu, ņemot vērā:

— to ģeogrāfisko novietojumu un ekoloģiskos faktorus,

— meteoroloģiskos apstākļus,

— slimības pārnēsātāju klātbūtni, to izplatību un veidus,

— saskaņā ar 8. pantu veikto epizootioloģisko pētījumu rezultātus,

— laboratorijas analīžu rezultātus,

— reāli piemērotus kontroles pasākumus.

11. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka aizsargjoslā piemēro šādus pasākumus:

a) aizsargjoslas ietvaros nosaka visas tās saimniecības, kurās ir pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieki;

b) veic to saimniecību periodiskus apmeklējumus, kurās ir pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieki, veic šo dzīvnieku klīniskas pārbaudes,

▼B

vajadzības gadījumā ieskaitot paraugu ņemšanu laboratorijas analīzēm; apmeklējumi un atzinumi jāreģistrē, apmeklējumu biežumam esot proporcionālam saslimstības smagumam slimības vissmagāk apdraudētajām saimniecībām;

c) pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārvietošana un pārvadāšana pa valsts vai privātajiem ceļiem, izņemot saimniecību palīgceļus, ir aizliegta; tomēr kompetentā iestāde var pieļaut atkāpi no šā aizlieguma, ja tiek veikts dzīvnieku tranzītpārvadājums pa ceļu vai dzelzceļu, šajā laikā kravu neizkraujot un neapstājoties;

d) pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvniekiem jāpaliek tajā saimniecībā, kur tie audzēti, izņemot, ja tos valsts uzraudzībā nogādā tieši lopkautuvē, kas atrodas tajā pašā aizsargjoslā, lai veiktu piespiedu kaušanu, vai, ja aizsargjoslā nav veterināri uzraudzītas lopkautuves, kompetentās iestādes norādītā lopkautuvē, kas atrodas uzraudzības zonā. Šāda pārvadājuma veikšanu kompetentā iestāde apstiprina vienīgi pēc tam, kad valsts pilnvarots veterinārārsts saimniecībā ir veicis visu pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārbaudi un apstiprinājis, ka neviens no tiem nav inficēts. Kompetentajai iestādei, kas pārrauga lopkautuvi, paziņo par nodomu sūtīt dzīvniekus uz kautuvi.

2. Aizsargjoslā piemērotie pasākumi paliek spēkā vismaz uz maksimālo attiecīgās slimības inkubācijas perioda laiku pēc tam, kad atbrīvojušies no inficētās saimniecības dzīvniekiem saskaņā ar 5. pantu, un telpu tīrīšanu un dezinfekciju saskaņā ar 16. pantu. Tomēr, ja slimību pārnēsā kukaiņi, kompetentā iestāde var noteikt termiņu pasākumu piemērošanai un pieņemt noteikumus iespējamai kontroles dzīvnieku ievešanai. Dalībvalstis tūlīt informē Komisiju un citas dalībvalstis, kas ietilpst Pastāvīgajā veterinārijas komitejā, par veiktajiem pasākumiem.

Pēc pirmajā daļā minētā laika posma beigām, uzraudzības zonā piemērojamie noteikumi attiecas arī uz aizsargjoslu.

12. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka uzraudzības zonā veic šādus pasākumus:

a) nosaka visas saimniecības, kurās ir pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieki;

b) aizliedz pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārvietošanu pa valsts ceļiem, izņemot, ja tos ved uz ganībām vai dzīvnieku novietnēm; kompetentā iestāde tomēr var pieļaut atkāpi no šā aizlieguma attiecībā uz dzīvnieku tranzītpārvadājumiem pa ceļu vai dzelzceļu, šajā laikā kravu neizkraujot un neapstājoties;

c) pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārvadāšanai uzraudzības zonas robežās jāsaņem atļauja no kompetentās iestādes;

d) pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvniekiem jāpaliek uzraudzības zonas robežās līdz maksimālā inkubācijas perioda beigām, skaitot no pēdējā saslimšanas gadījuma reģistrēšanas brīža. Pēc tam dzīvniekus var izvest no uzraudzības zonas, lai tos oficiālā uzraudzībā nogādātu tieši uz kompetentās iestādes norādītu lopkautuvi un veiktu piespiedu kaušanu. Šāda pārvadājuma veikšanu kompetentā iestāde apstiprina vienīgi pēc tam, kad valsts pilnvarots veterinārārsts saimniecībā ir veicis visu pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārbaudi un apstiprinājis, ka neviens no tiem nav inficēts. Kompetentajai iestādei, kas pārrauga lopkautuvi, paziņo par nodomu sūtīt dzīvniekus uz kautuvi.

2. Uzraudzības zonā piemērotie pasākumi paliek spēkā uz laiku, kas ir vismaz tikpat ilgs, cik maksimālais inkubācijas periods, skaitot no brīža, kad ir pabeigta dzīvnieku aizvākšana no inficētās saimniecības saskaņā ar 5. pantu un telpu tīrīšana un dezinfekcija saskaņā ar 16. pantu. Tomēr, ja slimību pārnēsā kukaiņi, kompetentā iestāde var noteikt fiksētu termiņu pasākumu piemērošanai un pieņemt noteikumus iespējamai kontroles dzīvnieku ievešanai. Dalībvalstis tūlīt informē

▼B

Komisiju un citas dalībvalstis, kas ietilpst Pastāvīgajā veterinārijas komitejā, par veiktajiem pasākumiem.

13. pants

Ja 11. panta 1. punkta d) apakšpunktā un 12. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētie aizliegumi ir spēkā ilgāk par 30 dienām turpmāku saslimstības gadījumu dēļ un tādēļ rodas problēmas saistībā ar dzīvnieku turēšanu, pēc īpašnieka iesnieguma, kurā izklāstīts arī iesnieguma pamatojums, kompetentā iestāde var atļaut dzīvnieku pārvietošanu no saimniecības uz citu vietu aizsargjoslas vai uzraudzības zonas robežās ar noteikumu, ka:

a) valsts pilnvarots veterinārārsts ir pārbaudījis faktus;

b) ir tikusi veikta visu saimniecības dzīvnieku pārbaude;

c) pārvadājamie dzīvnieki ir klīniski pārbaudīti un pārbaudes rezultāti ir negatīvi;

d) katrs dzīvnieks ir iezīmēts ar auss marķējumu vai izmantojot kādu citu apstiprinātu metodi;

e) dzīvnieku saņēmēja saimniecība atrodas vai nu aizsargjoslas, vai uzraudzības zonas robežās.

Jāveic visi vajadzīgie piesardzības pasākumi jo īpaši kravas automašīnu tīrīšana un dezinfekcija pēc pārvadājumu veikšanas, lai izvairītos no slimības izraisītāja izplatīšanas turpmāku pārvadājumu laikā.

14. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentā iestāde veic visus vajadzīgos pasākumus, lai vismaz atbildīgās personas, kas norīkotas aizsargjoslās un uzraudzības zonās, būtu informētas par spēkā esošajiem ierobežojumiem, un veic visus vajadzīgos priekšdarbus šo pasākumu attiecīgai izpildei.

2. Ja attiecīgā epizootiskā slimība konkrētu reģionu skārusi īpaši nopietni, visus papildu pasākumus, ko veic attiecīgās dalībvalstis, nosaka saskaņā ar 26. pantā noteikto kārtību.

15. pants

Atkāpjoties no šīs direktīvas vispārīgajiem nosacījumiem, īpaši nosacījumi saistībā ar katras attiecīgās slimības kontroles un izskaušanas pasākumiem:

— cūku vezikulārās eksantēmas gadījumā ir izklāstīti II pielikumā,

— citu I pielikumā uzskaitīto slimību gadījumos nosacījumus pieņem Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc Komisijas priekšlikuma.

16. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka:

a) izmantojamos dezinfekcijas līdzekļus, insekticīdus un atsevišķos gadījumos to koncentrātus, oficiāli apstiprina kompetentā iestāde;

b) tīrīšanas, dezinfekcijas un dezinsekcijas pasākumus veic valsts uzraudzībā:

— saskaņā ar valsts pilnvarota veterinārārsta dotiem norādījumiem

un

— tādā veidā, lai novērstu jebkādu slimības izraisītāja izplatīšanās vai izdzīvošanas iespēju;

▼B

c) pēc b) apakšpunktā minēto darbību veikšanas valsts pilnvarots veterinārārsts pārliecinās, ka pasākumi ir tikuši veikti pienācīgi un ka ir pagājis attiecīgs laika posms, kas nav mazāks par 21 dienu, lai nodrošinātu, ka attiecīgā slimība ir tikusi pilnībā izskausta, pirms tiek atsākta pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku audzēšana.

2. Tīrīšanas un dezinfekcijas kārtība slimības skartā saimniecībā:

— cūku vezikulārās eksantēmas gadījumā ir izklāstīta II pielikumā,

— citu I pielikumā uzskaitīto slimību gadījumos nosaka konkrētu pasākumu gatavošanas sakarā un saskaņā ar 15. panta otrajā ievilkumā noteikto kārtību.

17. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, lai katrā dalībvalstī ir norīkota:

a) valsts laboratorija ar tādām iekārtām un ekspertiem, kas jebkurā laikā un jo īpaši, kad attiecīgā slimība uzliesmo pirmo reizi, ļauj noteikt attiecīgā vīrusa tipu, apakštipu un paveidu, kā arī apstiprināt analīžu rezultātus, kas iegūti reģionālajās diagnostikas laboratorijās;

b) valsts laboratorija, kurā pārbauda reģionālajās diagnostikas laboratorijās izmantotos reaģentus.

2. Valsts laboratorijas, kas norīkotas attiecībā uz katru no minētajām slimībām, atbild par diagnostikas standartu un metožu koordināciju un noteiktu reaģentu izmantošanu.

3. Valsts laboratorijas, kas norīkotas attiecībā uz katru no minētajām slimībām, atbild par to diagnostikas standartu un metožu koordināciju, ko katra dalībvalsts laboratorija nosaka attiecīgās slimības diagnosticēšanai. Lai to panāktu, tās:

a) var piegādāt laboratorijām diagnostikas reaģentus;

b) pārbauda visu dalībvalstī pielietoto diagnostikas reaģentu kvalitāti;

c) periodiski rīko testus rezultātu saskaņošanai;

d) dalībvalstī apstiprinātos saslimšanas gadījumos ķīmiski izdala attiecīgās slimības izraisītāja vīrusa paraugus un glabā tos;

e) nodrošina reģionālajās diagnostikas laboratorijās iegūto pozitīvo rezultātu apstiprinājumu.

4. Tomēr, atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis, kurās nav kompetentas laboratorijas attiecīgās slimības jomā, var izmantot valsts laboratorijas pakalpojumus citā dalībvalstī, ja šī laboratorija ir kompetenta attiecīgajā jomā.

▼M7

5. Dalībvalstis izveido un regulāri atjaunina sarakstus ar 1. punktā minētajām valstu laboratorijām un dara šos sarakstus pieejamus pārējām dalībvalstīm un sabiedrībai.

▼B

6. Valsts laboratorijas, kas norīkotas attiecībā uz katru no minētajām slimībām, sadarbojas ar attiecīgajām Kopienas etalonlaboratorijām, kas minētas 18. pantā.

7. Sīkākus noteikumus šā panta piemērošanā pieņem Komisija 25. pantā paredzētajā kārtībā.

18. pants

1. Kopienas etalonlaboratorija attiecībā uz cūku vezikulāro eksantēmu ir norādīta II pielikumā.

2. Kopienas etalonlaboratorijas attiecībā uz citām I pielikumā minētajām slimībām norīko saskaņā ar 15. panta otrajā ievilkumā noteikto

▼B

kārtību un saistībā ar konkrētu pasākumu gatavošanu katras atsevišķas slimības apkarošanai.

3. Neierobežojot Lēmumu 90/424/EEK, un jo īpaši tā 28. pantu, šā panta 1. un 2. punktā minēto laboratoriju uzdevumi un pienākumi ir izklāstīti III pielikumā.

19. pants

1. Vakcinēšana pret I pielikumā minētajām slimībām nav atļauta, izņemot, ja tā ir tādu kontroles pasākumu papildinājums, kas veikti pēc attiecīgās slimības uzliesmojuma saskaņā ar šādiem nosacījumiem:

a) lēmumu par vakcinēšanas uzsākšanu līdztekus kontroles pasākumiem pieņem Komisija sadarbībā ar attiecīgo dalībvalsti un saskaņā ar 26. pantā paredzēto kārtību;

b) šo lēmumu pieņem, balsoties uz šādiem kritērijiem:

— attiecīgās sugas dzīvnieku koncentrācija slimības skartajā teritorijā,

— katras izmantojamās vakcīnas īpašības un sastāvs,

— uzraudzības kārtība attiecībā uz vakcīnu izplatīšanu, uzglabāšanu un izmantošanu,

— to dzīvnieku suga un vecums, kuri var tikt vakcinēti vai kuri jāvakcinē,

— teritorijas, kurās var veikt vai jāveic vakcinēšana,

— vakcinācijas kampaņas ilgums.

2. Šīs direktīvas 1. punktā minētajā gadījumā:

a) 4. pantā minētajās saimniecībās aizliegta pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku vakcinēšana vai atkārtota vakcinēšana;

b) aizliegtas hiperimūnseruma injekcijas.

3. Ja veic vakcinēšanu, uz to attiecas šādi noteikumi:

a) visi vakcinētie dzīvnieki skaidri un izlasāmi jāiezīmē, izmantojot metodi, kas apstiprināta saskaņā ar 25. pantā noteikto kārtību;

b) visiem vakcinētajiem dzīvniekiem jāpaliek vakcinācijas zonā, ja vien tos nenosūta uz kompetentās iestādes norādītu lopkautuvi tūlītējai kaušanai, un šajā gadījumā dzīvnieku pārvietošanu var apstiprināt vienīgi tad, ja valsts pilnvarots veterinārārsts saimniecībā ir veicis visu pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārbaudi un apstiprinājis, ka neviens no tiem nav inficēts.

4. Kad vakcinēšana ir pabeigta, pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārvietošanu ārpus vakcinācijas zonas var atļaut saskaņā ar 26. pantā paredzēto kārtību pēc tam, kad pagājis saskaņā ar šo pašu kārtību noteikts laika posms.

5. Dalībvalstis Pastāvīgās veterinārijas komitejas darbības ietvaros regulāri informē Komisiju par panākumiem attiecībā uz vakcinēšanas pasākumiem.

6. Tomēr, atkāpjoties no 1. punkta, lēmumu par dzīvnieku ārkārtas vakcinēšanas uzsākšanu var pieņemt attiecīgā dalībvalsts, iepriekš paziņojot par to Kopienai un ar noteikumu, ka tas neietekmēs Kopienas pamata intereses. Šo lēmumu, kura pieņemšanā īpaša vērība jāpievērš dzīvnieku koncentrācijas pakāpei noteiktos apgabalos, par nepieciešamību aizsargāt noteiktas dzīvnieku šķirnes un ģeogrāfisko teritoriju, kurā jāveic vakcinēšana, tūlīt pārskata saskaņā ar 26. pantā noteikto kārtību; to veic Pastāvīgā veterinārijas komiteja, kas var lemt par pasākumu atbalstīšanu, grozīšanu vai papildināšanu, vai arī to izbeigšanu.

▼B

20. pants

1. Katra dalībvalsts izstrādā ārkārtas pasākumu plānu attiecībā uz visām I pielikumā uzskaitītajām slimībām, nosakot oficiālus pasākumus, kas jāveic, ja uzliesmojusi kāda no šīm slimībām.

Ar šo plānu jānodrošina pieeja telpām, aparatūrai, personālam un visiem citiem materiāliem, kas vajadzīgi slimības uzliesmojuma ātrai un efektīvai izskaušanai.

2. Vispārīgi kritēriji ārkārtas pasākumu plāna izstrādei ir noteikti IV pielikuma 1. līdz 5. punktā un 10. punktā, bet 6. līdz 9. punkts nosaka kritērijus, kas pielāgojami, ņemot vērā attiecīgās slimības īpatnības. Dalībvalstis ārkārtas pasākumu plānu izstrādē tomēr var aprobežoties ar 6. līdz 9. punkta kritēriju pielāgošanu, ja 1. līdz 5. punkta un 10. punkta kritēriji jau ir apstiprināti, iesniedzot kontroles pasākumu piemērošanas plānu attiecībā uz citu slimību.

3. Ārkārtas pasākumu plānus, kas izstrādāti saskaņā ar IV pielikumā uzskaitītajiem kritērijiem, iesniedz Komisijai:

i) ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc tam, kad šī direktīva stājusies spēkā attiecībā uz cūku vezikulāro eksantēmu;

ii) ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc tam, kad ieviesti konkrēti pasākumi attiecībā uz katru no citām I pielikumā uzskaitītajām slimībām.

4. Komisija izskata ārkārtas pasākumu plānus, lai noteiktu, vai tie ļauj sasniegt vēlamo rezultātu, un iesaka attiecīgajai dalībvalstij izdarīt vajadzīgos grozījumus, jo īpaši, lai nodrošinātu plānu saderību ar citu dalībvalstu plāniem.

Komisija apstiprina plānus, vajadzības gadījumā grozītus, saskaņā ar 25. pantā noteikto kārtību.

Lai ņemtu vērā situācijas izmaiņas un attiecīgās slimības īpatnības, plānus pēc tam var grozīt vai papildināt saskaņā ar šo pašu kārtību.

21. pants

Atkāpjoties no 19. un 20. pantā minētajiem nosacījumiem attiecībā uz ārkārtas pasākumiem, ko pieņem dalībvalstis, un lai ņemtu vērā dabas un ģeogrāfiskā stāvokļa noteiktos ierobežojumus Francijas aizjūras teritorijās, Azoru un Madeiras salās, kā arī to nomaļo atrašanās vietu salīdzinājumā ar Kopienas teritorijas centrālo daļu, attiecīgās dalībvalstis ir pilnvarotas piemērot īpašus kontroles pasākumus, ko nosaka katrai šīs direktīvas I pielikumā uzskaitītajai slimībai atsevišķi.

Attiecīgā dalībvalsts Pastāvīgās veterinārās komitejas darbības ietvaros informē Komisiju un citas dalībvalstis par pasākumiem, ko tā veikusi šajā sakarībā, un jo īpaši par veiktajiem kontroles pasākumiem, lai nodrošinātu, ka dzīvnieki no nomaļajām teritorijām vai no šiem dzīvniekiem ražotie produkti netiek sūtīti uz citām Kopienas daļām.

Saistībā ar otrajā daļā minēto informācijas apmaiņas kārtību 20. pantu piemēro *mutatis mutandis*.

22. pants

Komisijas eksperti sadarbībā ar kompetentajām iestādēm var, ciktāl vajadzīgs, lai nodrošinātu šīs direktīvas vienādu piemērošanu, veikt pēkšņas pārbaudes. Pirms tam eksperti var pārbaudīt reprezentatīvu skaitu saimniecību, lai pārliecinātos, vai kompetentā iestāde pārbauda, kā šīs saimniecības izpilda šīs direktīvas prasības. Komisija informē dalībvalstis par veikto pārbaužu rezultātiem.

Dalībvalsts, kuras teritorijā tiek veikta pārbaude, sniedz ekspertiem visu vajadzīgo palīdzību, lai viņi varētu veikt savus pienākumus.

▼B

Sīkākus noteikumus šā panta piemērošanā nosaka saskaņā ar 25. pantā paredzēto kārtību.

23. pants

1. Nosacījumi, kas reglamentē Kopienas finansiālo ieguldījumu pasākumiem saistībā ar šīs direktīvas piemērošanu, ir noteikti Lēmumā 90/424/EEK.

2. Lēmuma 90/424/EEK 3. pantu groza šādi:

a) 1. punktā noteikto slimību uzskaitījumam pievieno šādu slimību:

"briežu hemorāģiskā slimība";

b) pievieno šādu punktu:

"2.a Attiecīgajām dalībvalstīm tāpat ir pieejams Kopienas finansiālais ieguldījums, ja kādas no 1. punktā minētajām slimībām uzliesmojuma gadījumā divas vai vairākas dalībvalstis cieši sadarbojas, lai kontrolētu epidēmiju, jo īpaši veicot epidemioloģisko izpēti un slimības uzraudzības pasākumus. Neierobežojot pasākumus, kas paredzēti attiecīgo tirgu kopīgās organizācijas sakarā, par īpaša finansiālā ieguldījuma piešķiršanu no Kopienas līdzekļiem lemj saskaņā ar 41. pantā paredzēto kārtību."

24. pants

1. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc Komisijas priekšlikuma groza I, III un IV pielikumu, ja un kad tas vajadzīgs, un jo īpaši, lai ņemtu vērā jaunākos sasniegumus pētniecības un diagnostikas metožu jomā.

2. Komisija var saskaņā ar 25. pantā paredzēto kārtību grozīt II pielikumu, jo īpaši, lai ņemtu vērā zinātnes un tehnoloģijas sasniegumus un jaunākās diagnostikas metodes.

▼M2

25. pants

1. Komisijai palīdz Pastāvīgā pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteja, kas izveidota saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 ([1]) 58. pantu.

2. Ja ir atsauce uz šo pantu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK ([2]) 5. un 7. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais termiņš ir trīs mēneši.

3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

▼B

26. pants

1. Ja piemērojama šajā pantā paredzētā kārtība, Komitejas priekšsēdētājs vai nu pēc paša iniciatīvas, vai pēc dalībvalsts pieprasījuma jautājumu bez kavēšanās nodod izskatīšanai Pastāvīgajā veterinārijas komitejā.

▼A1

2. Komisijas pārstāvis iesniedz komitejai veicamo pasākumu projektu. Komiteja divu dienu laikā sniedz atzinumu par šo projektu. Atzinumu sniedz ar balsu vairākumu, kā noteikts Līguma 148. panta 2. punktā attiecībā uz lēmumiem, kuri Padomei jāpieņem pēc Komisijas

([1]) OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.
([2]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

▼A1

priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsis komitejā vērtē, kā noteikts minētajā pantā. Priekšsēdētājs nebalso.

▼B

►A1 3. ◄ a) Komisija apstiprina un nekavējoties piemēro paredzētos pasākumus, ja tie ir saskaņā ar Komitejas atzinumu;

b) ja paredzētie pasākumi nav saskaņā ar Komitejas atzinumu vai ja atzinums netiek sniegts, Komisija bez kavēšanās iesniedz Padomei priekšlikumu par paredzētajiem pasākumiem. Padome tos apstiprina ar kvalificētu balsu vairākumu.

Ja 15 dienu laikā no priekšlikuma iesniegšanas dienas Padome nav apstiprinājusi nekādus pasākumus, Komisija apstiprina paredzētos pasākumus un tos nekavējoši piemēro, izņemot, ja Padome ar vienkāršu balsu vairākumu balsojusi pret tiem.

27. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 1993. gada 1. oktobrim. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis paredz šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos savu tiesību aktus, ko tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

3. Termiņš direktīvas pārņemšanai dalībvalstu likumdošanā, kas noteikts 1993. gada 1. oktobrī, neierobežo veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām, kā paredzēts Direktīvā 90/425/EEK.

28. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

▼B

I PIELIKUMS

SLIMĪBAS, KURU UZLIESMOJUMI OBLIGĀTI JĀIZZIŅO

Slimība	Maksimālais inkubācijas periods
Liellopu mēris	21 diena
Sīko atgremotāju mēris	21 diena
Cūku vezikulārā eksantēma	28 dienas
Mutes sērga	40 dienas
Briežu hemorāģiskā slimība	40 dienas
Aitu un kazu bakas	21 diena
Vezikulārais stomatīts	21 diena
►M1 Āfrikas cūku mēris ◄	40 dienas
Nodulārā eksantēma	28 dienas
Rifta ielejas drudzis	30 dienas

▼B

II PIELIKUMS

KONKRĒTI PASĀKUMI NOTEIKTU SLIMĪBU KONTROLEI

Papildus vispārīgajiem nosacījumiem, ko paredz šī direktīva, cūku vezikulārās eksantēmas gadījumā piemēro šādus konkrētus nosacījumus.

1. **Slimības apraksts**

   Cūku saslimšana, kas klīniski nav atšķirama no mutes un nagu sērgas un rada vezikulas uz dzīvnieka šņukura, lūpām, mēles un pirkstu koronārajām saitēm. Saslimšanas formas ievērojami atšķiras to smaguma ziņā; cūkas var būt inficētas, taču bez redzamām klīniskām pazīmēm. Slimības vīruss spēj ilgstoši izdzīvot ārpus dzīvnieka ķermeņa, pat svaigā gaļā, tas ir ārkārtīgi izturīgs pret parastajiem dezinfekcijas līdzekļiem un ievērojams tā pastāvīguma un stabilitātes dēļ plašā pH diapazonā – no 2,5 līdz 12. Tādēļ vajadzīga īpaši pamatīga tīrīšana un dezinfekcija.

2. **Inkubācijas periods**

   Šajā direktīvā par maksimālo inkubācijas periodu uzskata 28 dienas.

3. **Diagnostikas kārtība cūku vezikulārās eksantēmas konstatēšanai un diferenciāldiagnozei**

   Metodes diagnostikas materiāla ievākšanai, laboratoriskai diagnostikai, antivielu noteikšanai un laboratorijas analīžu izvērtējuma veikšanai nosaka saskaņā ar 25. pantā paredzēto kārtību un pirms šī direktīva stājas spēkā.

4. **Saslimstības ar cūku vezikulāro eksantēmu apstiprināšana**

   Atkāpjoties no šīs direktīvas 2. panta 6. punkta, saslimstību apstiprina:

   a) saimniecībās, kur cūku vezikulārās eksantēmas vīruss ir izolēts vai nu no cūkām, vai no apkārtējās vides;

   b) saimniecībās, kur cūkas ir seropozitīvas attiecībā uz cūku vezikulāro eksantēmu, ja šīm cūkām vai citiem saimniecības dzīvniekiem novērojamas cūku vezikulārajai eksantēmai tipiskas pazīmes;

   c) saimniecībās, kur cūkām ir slimības klīniskas pazīmes vai kur tās ir seropozitīvas, ja ir tieša epidemioloģiska saikne ar apstiprinātu slimības avotu;

   d) citur, kur atrastas seropozitīvas cūkas. Pēdējā gadījumā kompetentā iestāde pirms saslimstības apstiprināšanas veic tālāku izpēti, jo īpaši atkārto paraugu ņemšanu un analīzes ar vismaz 28 dienu atstarpi starp paraugu ņemšanas reizēm. 4. panta nosacījumi paliek spēkā tik ilgi, kamēr šī tālākā izpēte ir pabeigta. Ja tālākos pētījumos saslimstību nekonstatē, kaut arī cūkas vēl arvien ir seropozitīvas, kompetentā iestāde nodrošina, ka pārbaudītās cūkas nogalē un iznīcina kompetentās iestādes uzraudzībā vai nokauj kompetentās iestādes uzraudzībā tās norīkotā lopkautuvē attiecīgās valsts teritorijā.

   Kompetentā iestāde nodrošina, ka cūkas pēc to ievešanas lopkautuvē tur un nokauj atsevišķi no citām cūkām un ka šo cūku gaļu izmanto vienīgi attiecīgās valsts tirgū.

▼M7

_____

▼B

6. **Kopienas etalonlaboratorija**

   AFRC Institute for Animal Health,

   Pirbright Laboratory,

   Ash Road,

   Pirbright,

   Woking,Surrey

   GU24 ONF,

   United Kingdom.

▼B

7. **Aizsargjosla**

1. Aizsargjoslas lielums ir, kā noteikts šīs direktīvas 10. pantā.

2. Cūku vezikulārās eksantēmas gadījumā izņēmuma kārtā šīs direktīvas 11. pantā paredzētos pasākumus aizvieto ar šādiem:

a) nosaka visas tās saimniecības aizsargjoslā, kurās ir pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieki;

b) veic periodiskus to saimniecību apmeklējumus, kurās ir pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieki, veic šo dzīvnieku klīniskas pārbaudes, vajadzības gadījumā ieskaitot paraugu ņemšanu laboratorijas analīzēm; apmeklējumi un atzinumi jāreģistrē; apmeklējumu biežumam jābūt proporcionālam saslimstības smagumam, salīdzinot ar slimības vissmagāk apdraudētajām saimniecībām;

c) pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieku pārvietošana un pārvadāšana pa valsts vai privātajiem ceļiem, izņemot saimniecību palīgceļus, ir aizliegta. Tomēr kompetentā iestāde var pieļaut atkāpi no šā aizlieguma, ja tiek veikts dzīvnieku tranzītpārvadājums pa ceļu vai dzelzceļu, šajā laikā kravu neizkraujot un neapstājoties;

d) tomēr saskaņā ar 25. pantā noteikto kārtību var pieļaut izņēmumu attiecībā uz kaušanai paredzētām cūkām, ko ieved no teritorijas ārpus aizsargjoslas un ved uz lopkautuvi, kas atrodas aizsargjoslas teritorijā;

e) kravas automašīnas un citus transporta līdzekļus un aparatūru, ko izmanto aizsargjoslas teritorijā, lai pārvadātu cūkas, citus mājlopus vai vielas, kas varētu būt inficētas (piem., dzīvnieku barību, mēslus utt.) nedrīkst izvest no:

i) saimniecības, kas atrodas aizsargjoslas teritorijā;

ii) aizsargjoslas;

iii) lopkautuves

teritorijas, ja tie nav iztīrīti un dezinficēti saskaņā ar kompetentās iestādes noteikto kārtību. Šai kārtībai jo īpaši jānodrošina, ka neviena kravas automašīna vai transporta līdzeklis, kas ticis izmantots cūku pārvadāšanā, neatstāj aizsargjoslu, iekams to nav pārbaudījusi kompetentā iestāde;

f) cūkas nevar izvest no saimniecības, kurā tās turētas, vēl 21 dienu pēc inficēto telpu sākotnējās tīrīšanas un dezinfekcijas pabeigšanas, kā paredzēts 16. pantā. Pēc 21 dienas var dot atļauju cūku izvešanai no minētās saimniecības:

i) tieši uz lopkautuvi, ko norādījusi kompetentā iestāde (vēlams, lai lopkautuve atrastos aizsargjoslas vai uzraudzības zonas teritorijā), ar noteikumu, ka:

— saimniecībā veic visu cūku pārbaudi,

— klīniski pārbauda uz kaušanu vedamās cūkas,

— katru cūku iezīmē ar auss marķieri vai izmantojot kādu citu apstiprinātu metodi,

— cūkas pārvadā kompetentās iestādes aizzīmogotos transporta līdzekļos.

Kompetento iestādi, kas atbild par attiecīgo lopkautuvi, informē par nodomu nosūtīt uz to šīs cūkas.

Pēc cūku nogādāšanas lopkautuvē tās tur un nokauj atsevišķi no citām cūkām. Transporta līdzekli un aparatūru, kas tika izmantota cūku pārvadāšanā, tīra un dezinficē, pirms tā atstāj lopkautuvi.

Pirms un pēc kaušanas pārbaudē, ko veic attiecīgajā lopkautuvē, kompetentā iestāde ņem vērā jebkādas pazīmes, kas saistāmas ar cūku vezikulārās eksantēmas vīrusa klātbūtni.

Ja cūkas kauj saskaņā ar šiem nosacījumiem, tad ievāc statistiski reprezentatīvu asins paraugu. Ja analīžu rezultāts ir pozitīvs un tiek konstatēta cūku vezikulārā eksantēma, piemēro 9. panta 3. punktā paredzētos pasākumus;

▼B

ii) īpašu apstākļu gadījumā tieši uz citām saimniecībām aizsargjoslas teritorijā ar noteikumu, ka:

— saimniecībās veic visu cūku pārbaudi,

— pārvietojamās cūkas klīniski pārbauda un pārbaudes rezultāts ir negatīvs,

— katru cūku iezīmē ar auss marķieri vai izmantojot kādu citu apstiprinātu metodi;

▼M5

g) f) apakšpunkta i) daļā minēto cūku gaļa:

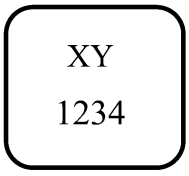
i) nenonāk Kopienas iekšējā tirdzniecībā vai starptautiskā tirdzniecībā, un tā ir marķēta ar Padomes Direktīvas 2002/99/EK ([1]) II pielikumā minēto veterinārās ekspertīzes zīmogu svaigai gaļai;

ii) to iegūst, sacērt, transportē un uzglabā atsevišķi no Kopienas iekšējai tirdzniecībai un starptautiskajai tirdzniecībai paredzētās gaļas un lieto tā, lai šī gaļa nenonāktu Kopienas iekšējai tirdzniecībai un starptautiskajai tirdzniecībai paredzētos gaļas produktos, ja tā nav apstrādāta atbilstīgi Direktīvas 2002/99/EK III pielikumā izklāstītajam;

h) i) atkāpjoties no g) apakšpunkta, attiecībā uz f) apakšpunkta i) daļā minēto cūku gaļu dalībvalstis var izlemt, ka tās piemēros citu atšķirības zīmi, nevis Direktīvas 2002/99/EK II pielikumā minēto īpašo atšķirības zīmi, ar nosacījumu, ka tā ir skaidri atšķirama no citām atšķirības zīmēm, ko piemēro cūkgaļai saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 853/2004 ([2]) vai Komisijas Regulu (EK) Nr. 2076/2005 ([3]);

dalībvalstis, kas nolemj izmantot alternatīvo atšķirības zīmi, par to paziņo Komisijai, informējot Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības pastāvīgo komiteju;

ii) piemērojot i) daļā minēto, atšķirības zīmei jābūt skaidri salasāmai un neizdzēšamai, rakstzīmēm jābūt viegli uztveramām un skaidri attēlotām. Atšķirības zīmei jābūt šādā formā un tajā jābūt šādām norādēm:

XY apzīmē attiecīgās valsts kodu, kā paredzēts Regulas (EK) Nr. 853/2004 II pielikuma I sadaļas B daļas 6. punktā.

1234 apzīmē uzņēmuma apstiprinājuma numuru, kā minēts Regulas (EK) Nr. 853/2004 II pielikuma I sadaļas B daļas 7. punktā.

▼B

3. Aizsargjoslā piemērojamie pasākumi ir spēkā vismaz tik ilgi, līdz:

a) ir veikti visi šīs direktīvas 16. pantā paredzētie pasākumi,

b) visās saimniecībās aizsargjoslas teritorijā ir notikusi:

i) cūku klīniska izmeklēšana, kas nav atklājusi nekādas pazīmes, ka šīm cūkām varētu būt cūku vezikulārā eksantēma, un

ii) statistisku parauga cūku seroloģiska izmeklēšana, kas nav atklājusi antivielas cūku vezikulārajai eksantēmai. Seroloģisko pārbaužu programmas izpildē ņem vērā cūku vezikulārās eksantēmas izplatīšanās īpatnības un cūku turēšanas apstākļus. Programmu izstrādā saskaņā ar šīs direktīvas 25. pantā paredzēto kārtību un pirms šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas.

([1]) OV L 18, 23.1.2003., 11. lpp.
([2]) OV L 139, 30.4.2004., 55. lpp.
([3]) OV L 338, 22.12.2005., 83. lpp.

▼B

Pārbaudes un paraugu ņemšanu, kas minēta i) un ii) punktā, neveic ātrāk kā 28 dienas pēc sākotnējās tīrīšanas un dezinfekcijas pasākumu pabeigšanas inficētajā saimniecībā.

4. Beidzoties 3. punktā minētajam laika posmam, uz aizsargjoslu attiecas tie paši noteikumi, kas uz uzraudzības zonu.

▼M5

5. Ja 2. punkta f) apakšpunktā minētie aizliegumi paliek spēkā ilgāk par 30 dienām turpmāku slimības gadījumu dēļ un tāpēc rodas dzīvnieku turēšanas problēmas, kompetentā iestāde pēc īpašnieka iesnieguma, kurā tiek izskaidrots šā iesnieguma iemesls, un, ja valsts veterinārārsts ir apstiprinājis šos faktus, var atļaut dzīvnieku izvešanu no saimniecības, kas atrodas aizsargjoslā. Šā pielikuma 2. punkta f) un h) apakšpunktu piemēro *mutatis mutandis*.

▼B

8. **Uzraudzības zona**

1. Uzraudzības zonas lielums ir, kā noteikts šīs direktīvas 10. pantā.

2. Cūku vezikulārās eksantēmas gadījumā 12. pantā paredzētos pasākumus aizvieto ar šiem:

a) nosaka visas tās saimniecības, kurās ir pret slimību uzņēmīgo sugu dzīvnieki;

b) jebkādu cūku pārvietošanu, kas nav tieša nogādāšana no uzraudzības zonā atrodošās saimniecības uz lopkautuvi, atļauj ar noteikumu, ka iepriekšējās 21 dienas laikā šajā saimniecībā cūkas nav ievestas no jauna. Dzīvnieku īpašniekam vai personai, kas par tiem atbild, jāveic cūku pārvietošanas pilnīga uzskaite;

c) cūku izvešanu no uzraudzības zonas var atļaut kompetentā iestāde ar noteikumu, ka:

— 48 stundas pirms pārvešanas saimniecībā veic visu cūku pārbaudi,

— 48 stundas pirms pārvešanas veic klīnisku pārvietojamo cūku pārbaudi ar negatīviem rezultātiem,

— 14 dienas pirms pārvešanas veic pārvietojamo cūku statistiska parauga seroloģisko pārbaudi un tajā neatrod cūku vezikulārās eksantēmas antivielas. Tomēr kaušanai paredzēto cūku gadījumā seroloģisko pārbaudi var veikt asins paraugiem, kas ņemti lopkautuvē, kurā veiks kaušanu un ko norīkojusi atbilstošā kompetentā iestāde. Ja pārbaudes rezultāts ir pozitīvs un tiek konstatēta cūku vezikulārā eksantēma, piemēro 9. punkta 3. apakšpunkta nosacījumus,

— katra cūka ir iezīmēta ar auss marķieri vai izmantojot kādu citu apstiprinātu marķēšanas metodi,

— kravas automašīnas un citi transporta līdzekļi un aparatūru jātīra un jādezinficē pēc katra pārvadājuma veikšanas;

d) kravas automašīnas un citus transporta līdzekļus un aparatūru, ko izmanto uzraudzības zonas teritorijā, lai pārvadātu cūkas, citus mājlopus vai vielas, kas varētu būt inficētas, nedrīkst izvest no šīs zonas bez to tīrīšanas un dezinfekcijas saskaņā ar kompetentās iestādes noteikto kārtību.

3. a) Uzraudzības zonas lielumu var grozīt saskaņā ar 10. panta 3. punkta nosacījumiem;

b) uzraudzības zonā piemērojamie pasākumi ir spēkā vismaz tik ilgi, līdz:

i) ir veikti visi 16. panta pasākumi;

ii) ir veikti visi aizsargjoslā paredzētie pasākumi.

9. **Vispārīgi pasākumi**

Cūku vezikulārās eksantēmas gadījumā, papildu pasākumus piemēro šādi:

1. ja saslimšana ar cūku vezikulāro eksantēmu ir oficiāli apstiprināta, dalībvalstis nodrošina, ka papildus pasākumiem, kas noteikti šīs direktīvas 4. panta 2. punktā un 5. pantā, to cūku gaļu, kas kautas laika posmā starp iespējamo infekcijas iekļūšanu saimniecībā un oficiālo pasākumu veik-

▼B

šanu, ciktāl iespējams, atrod un valsts uzraudzībā iznīcina tā, lai novērstu cūku vezikulārās eksantēmas vīrusa izplatīšanās risku,

2. ja valsts pilnvarotam veterinārārstam ir aizdomas, ka cūkas kādā saimniecībā varētu būt inficējušās kādas personas, dzīvnieku vai transporta līdzekļa pārvietošanās dēļ vai jebkādā citā veidā, šīs saimniecības cūkām piemēro šīs direktīvas 9. pantā minētos pārvietošanas ierobežojumus vismaz tik ilgi, līdz saimniecībā ir veikta:

   a) cūku klīniskā pārbaude un rezultāts ir negatīvs;

   b) cūku statistiska parauga seroloģiskā pārbaude saskaņā ar 7. punkta 3. apakšpunkta b) punkta ii) apakšpunktu un tās laikā neatrod cūku vezikulārās eksantēmas antivielas.

   Pārbaudes, kas minētas a) un b) punktos, veic ne ātrāk kā 28 dienas pēc infekcijas iespējamās iekļūšanas saimniecībā, kas notikusi kādas personas, dzīvnieku vai transporta līdzekļa pārvietošanās dēļ vai jebkādā citā veidā;

3. ja cūku vezikulāro eksantēmu atklāj lopkautuvē, kompetentā iestāde nodrošina, ka:

   a) nekavējoties nokauj visas lopkautuvē atrodošās cūkas;

   b) inficēto un slimo cūku liemeņus un subproduktus iznīcina valsts uzraudzībā tā, lai novērstu cūku vezikulārās eksantēmas vīrusa izplatīšanās risku;

   c) telpu un aparatūras, ieskaitot transporta līdzekļus, tīrīšanu un dezinfekciju veic valsts veterinārārsta uzraudzībā un saskaņā ar kompetentās iestādes norādījumiem;

   d) veic epidemioloģisko izpēti un to dara saskaņā ar šīs direktīvas 8. pantu;

   e) kaujamas cūkas no jauna neieved vismaz 24 stundas pēc saskaņā ar c) punktu veikto tīrīšanas un dezinfekcijas pasākumu pabeigšanas.

10. **Inficēto saimniecību tīrīšana un dezinfekcija**

Papildus šīs direktīvas 16. pantā minētajiem pasākumiem piemēro arī šādus pasākumus:

1. *Sākotnējās tīrīšanas un dezinfekcijas kārtība*

   a) Līdzko cūku liemeņus aizvāc, tās telpu daļas, kurās cūkas tika turētas, un citas telpu daļas, kurās infekcija iekļuva kaušanas laikā, apsmidzina ar cūku vezikulārajai eksantēmai piemērotas koncentrācijas dezinfekcijas līdzekli, kas apstiprināts saskaņā ar 16. pantu. Šim dezinfekcijas līdzeklim būtu jāļauj iedarboties uz virsmām, kur tas izsmidzināts, vismaz 24 stundas;

   b) jebkādi audu fragmenti vai asinis, kas izlijušas kaušanas laikā, būtu rūpīgi jāsavāc un jāaizvāc kopā ar liemeņiem (kaušana vienmēr būtu jāveic uz necaurlaidīgas virsmas);

2. *Tālākās tīrīšanas un dezinfekcijas kārtība*

   a) Visi dzīvnieku mēsli, pakaiši, inficētā dzīvnieku barība u. c. būtu jāizvāc no telpām, jāsakrauj kaudzēs un jāapsmidzina ar apstiprinātu dezinfekcijas līdzekli. Gļotas būtu jāapstrādā tā, lai iznīdētu vīrusu;

   b) visi pārvietojamie telpu piederumi būtu jāaizvāc no telpām un jātīra un jādezinficē atsevišķi;

   c) tauki un citus netīrumi būtu jānotīra ar attaukojošu tīrīšanas līdzekli un vēlāk jānoskalo ar augsta spiediena ūdens strūklu;

   d) pēc tam būtu jāveic tālāka dezinfekcija, apsmidzinot visas virsmas ar dezinfekcijas līdzekli;

   e) noslēgtas telpas būtu jāizkvēpina;

   f) grīdu, sienu u. c. telpas daļu bojājumu labošanas darbi būtu jāsaskaņo pēc valsts pilnvarota veterinārārsta veiktas pārbaudes un jāveic nekavējoties;

   g) pabeigtie darbis būtu vēlreiz jāpārbauda, lai pārliecinātos, ka tie ir veikti apmierinoši;

▼B

h) visas tās telpu daļas, kurās nav nekādu ugunsnedrošu materiālu, var tikt termiski apstrādātas ar liesmas pistoli;

i) visas virsmas būtu jāapsmidzina ar sārmainu dezinfekcijas līdzekli, kura pH ir lielāks par 12,5, vai ar kādu citu apstiprinātu dezinfekcijas līdzekli. Šis dezinfekcijas līdzekli pēc 48 stundām būtu jānomazgā;

3. *Galīgās tīrīšanas un dezinfekcijas kārtība*

Pēc 14 dienām būtu jāveic atkārtota apstrāde ar liesmas pistoli vai sārmainu dezinfekcijas līdzekli (sk. 2. apakšpunkta h) vai i) punktu).

11. **Ganāmpulka atjaunošana saimniecībās, kas bijušas inficētas**

Papildus šīs direktīvas 5. panta 4. punktā noteiktajiem pasākumiem, piemēro šādus pasākumus:

1. Ganāmpulku atjaunošanu nevajadzētu sākt ātrāk kā pēc četrām nedēļām pēc telpu pirmās pilnīgās dezinfekcijas, t. i., pēc tīrīšanas un dezinfekcijas procedūras 3. posma (galīgā tīrīšana un dezinfekcija) veikšanas.

2. Atjaunojot ganāmpulku, ņem vērā saimniecībā pielietotos audzēšanas paņēmienus, un atjaunošana jāveic saskaņā ar vienu no šādām procedūrām:

a) ja cūkas tiek turētas āra aplokos, to audzēšanu atsāk, ievedot ierobežotu daudzumu tādus kontrolsivēnus, kuri ir pārbaudīti un kuriem nav atrastas cūku vezikulārās eksantēmas vīrusa antivielas. Šos kontrolsivēnus izvieto saskaņā ar kompetentās iestādes prasībām viscaur saimniecības teritorijā, un 28 dienas pēc to ievietošanas saimniecībā veic kontrolsivēnu klīnisko pārbaudi, kā arī ņem paraugus seroloģiskās pārbaudes veikšanai.

Ja nevienam no sivēniem neatrod ne cūku klīniskas vezikulārās eksantēmas pazīmes, ne arī šīs slimības vīrusa antivielas, cūku turēšanu var atjaunot pilnā apjomā;

b) visu citu audzēšanas paņēmienu gadījumos cūku audzēšanas atsākšanu veic vai nu saskaņā ar a) apakšpunktā noteiktajiem pasākumiem, vai atjaunojot cūku audzēšanu pilnā apjomā ar noteikumu, ka:

— visas cūkas ieved astoņu dienu laikā un tās ieved no saimniecībām, kas atrodas ārpus teritorijām, kurās noteikti ierobežojumi cūku vezikulārās eksantēmas dēļ, un ir seronegatīvas,

— nevienu cūku nedrīkst izvest no saimniecības vēl 60 dienas pēc pēdējo cūku ievešanas,

— atjaunotajam ganāmpulkam veic klīnisko un seroloģisko pārbaudi saskaņā ar kompetentās iestādes prasībām. Šo pārbaudi veic ne agrāk kā 28 dienas pēc pēdējo cūku ievešanas.

12. Vēlākais līdz 1997. gada 1. oktobrim Komisija iesniedz Padomei ziņojumu, kas sagatavots, pamatojoties uz Zinātniskās veterinārās komitejas atzinumu par sasniegumiem pētniecības un diagnostikas metožu jomā, kā arī par zinātnes un tehnoloģijas sasniegumiem attiecībā uz cūku vezikulāro eksantēmu, kopā ar attiecīgiem priekšlikumiem, kas ir saskaņā ar šā ziņojuma atzinumiem. Padome pieņem lēmumu attiecībā uz šiem priekšlikumiem ar kvalificētu balsu vairākumu un ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc priekšlikumu iesniegšanas.

▼B

III PIELIKUMS

KOPIENAS ETALONLABORATORIJAS ATTIECĪGAJĀM SLIMĪBĀM

Attiecīgo slimību jomā noteikto Kopienas etalonlaboratoriju funkcijas un uzdevumi ir:

1. konsultējoties ar Komisiju, koordinēt diagnostikas metodes, ko dalībvalstis pielieto attiecīgās slimības noteikšanai, proti:

   a) klasificēt, uzglabāt un piegādāt attiecīgās slimības vīrusa celmus seroloģiskajām pārbaudēm un imūnserumu gatavošanai;

   b) piegādāt standartserumus un citus standartreaģentus valstu etalonlaboratorijām, lai standartizētu dalībvalstīs pielietotās analīžu metodes un reaģentus;

   c) veidot un glabāt vīrusu celmu un ar attiecīgo slimību inficēto audu paraugu fondu;

   d) organizēt periodiskas diagnostikas metožu saskaņošanas testus Kopienas līmenī;

   e) vākt un apkopot datus un informāciju par Kopienā pielietotajām diagnostikas metodēm un veikto pārbaužu rezultātiem;

   f) klasificēt raksturojošās vīrusa kultūras ar vismodernākajām metodēm, lai panāktu labāku slimības epizootioloģijas izpratni;

   g) iet kopsolī ar attiecīgās slimības uzraudzības, epizootioloģijas un profilakses sasniegumiem visā pasaulē;

   h) nodrošināt ekspertīzi attiecīgās slimības vīrusa un citu radniecīgu vīrusu diagnostikā, lai būtu iespējama ātra diferenciāldiagnoze;

   i) gūt pilnīgas zināšanas par attiecīgās slimības izskaušanai un kontrolei izmantoto veterinārimunoloģijas produktu ražošanu un pielietojumu;

2. aktīvi iesaistīties attiecīgās slimības uzliesmojumu diagnostikā dalībvalstīs, saņemot vīrusu paraugus diagnozes apstiprinājumam, klasifikācijai un epizootioloģiskiem pētījumiem;

3. veicināt ekspertu gatavošanu vai kvalifikācijas paaugstināšanu laboratoriskās diagnostikas jomā, lai saskaņotu diagnostikas metodes visā Kopienā.

▼B

IV PIELIKUMS

MINIMĀLI KRITĒRIJI, KAS JĀIEVĒRO ĀRKĀRTAS PASĀKUMU PLĀNOS

Ārkārtas pasākumu plāniem jāatbilst vismaz šiem kritērijiem:

1. jāizveido oficiāls krīzes centrs, kas koordinē visus kontroles pasākumus attiecīgajā dalībvalstī;
2. jāsastāda to vietējo slimības kontroles centru saraksts, kuros ir atbilstošas iekārtas un kuri koordinēs slimības kontroles pasākumus vietējā līmenī;
3. jāsniedz detalizēti izstrādāta informācija par kontroles pasākumu veikšanā iesaistīto personālu, tā kvalifikāciju un pienākumiem;
4. ikvienam vietējam slimības kontroles centram jāvar operatīvi sazināties ar personām vai organizācijām, kas ir tieši vai netieši saistītas ar slimības uzliesmojumu;
5. jābūt pieejamai vajadzīgajai aparatūrai un materiāliem, lai varētu pienācīgi veikt slimības kontroles pasākumus;
6. jāsniedz sīki norādījumi, kā jārīkojas gadījumā, ja ir aizdomas par inficēšanos vai ja inficēšanās ir apstiprināta, ieskaitot norādījumus, kā rīkoties ar kaut-ķermeņiem;
7. jāizstrādā mācību programmas, lai saglabātu un uzlabotu prasmes attiecīgajā jomā, kā arī administratīvās procedūras;
8. diagnostikas laboratorijās jābūt *post mortem* pārbaudes iekārtām, vajadzīgajām seroloģisko, histoloģisko u. c. pārbaužu iespējām, un laboratorijām jāspēj ātri noteikt diagnozi. Jāveic priekšdarbi paraugu ātrai pārvadāšanai;
9. jāsniedz informācija par vakcīnas daudzumu, kas varētu būt vajadzīgs ārkārtas vakcinācijas kampaņas gadījumā;
10. jāparedz nosacījumi, kas nodrošina juridisko varu, kas nepieciešama ārkārtas pasākumu plānu īstenošanai.